

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

P ante Y

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

porer. It hoc est quod Plinius dicit id genus seruos dominorum fuisse gentiles id est eodem nomine appellatos, quo domini appellabantur. Vide M A R C I V S.

Pucinum, *vulgo*. Verbs est litura in Mediterraneis, ut Prolemus scribit lib. 3. cap. 1.

Pucium, *vulgo*. Inter generosissima Italiae vina, & medicamentis aptissima conuocatum est, *vulgo* dicitur. Nasctur in litu Adriatici maris, super colle, non procul a Timavo fonte, teste Plin. lib. 14. cap. 6.

Punicus, Vide in APPELL.

Puppilis. Poeta Tragicus fuit, qui ita spectantiu affectus movit, ut eos flere compelleret. Auctor actio in illud Horatii lib. 1. Epistol. Vt propius spectes lacrymosa potmata Puppi.

Pupulum, *vulgo*. Verbs est in latere Meridionali Sardinie, teste Prolemo, lib. 3. cap. 1.

Puteoli, *vulgo*. Nomen Steph. Vulgo *Puteoli*. Oppidum matinum Campanie, octavo lapide distans a Neapoli, non procul ab Averno lacu, a Samonis conditum, teste Eusebio sub idem fere tempus quo Tarquinius Romani sunt exacti. Dicitur Puteoli, siue a copia puteorum aquis calidis scatentium, siue a putore: hoc est graveolentia aquae sulphurata. Olim etiam, quod iustissime regebat, dicebatur, *vulgo* dicitur.

Puteolanus, *vulgo*. Stephano. Gentile est. Cicero Thermo: Clivus Puteolanus vixit me obsecrat.

Puticuli. [Ger. Ein Gemmet Gessade ja Nem.] Locus publicus Romae ultra Esquilias, commune sepulcrum misera plebs ita dicitur siue quod ibi cadavera putrescerent, teste Festo: siue quod putrescit cadavera summum ibi putorem gignere: siue a puteis ipsi: hoc est, fossis in quibus cadavera sepe liebantur. Antiquissimum enim sepulcrum genus fuit, teste Festo, ut facta puteo cadaver humo obrueretur. Nam crematorium corporum consuetudo a L. Sylla initium sumpsit. Varr. 4. de Ling. Lat. non puticulos, sed puticulas hunc locum vocat.

Pydna, *vulgo*. Vulgo *Chiro*. Oppidum Macedoniae ad sinum Thermaicum: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Pygela, *vulgo*. Verbs Ionie, non procul ab Epheso: sic dicta quod nonnulli ex illis, qui sub Agamemnone militarunt, propter morbum sedem & nates insistantem, illinc coeferunt. Auctor Theopompus.

Pygmaei. [Dicitur] *Pygmaei*. Ger. Rites Erdmäh in nar ames Einbegens hoch, wohnt in den auferst Berg India.] ut Plin. lib. 7. cap. 2. scribit, populi in extrema parte montu Indis habitantes, salubri coelo, semperque verante, qui ternos doctantes non excedunt: unde & Pygmaei dicti sunt, quasi *vulgo* hoc est, cubitales *vulgo* enim cubitum significat. August. libro 16. de Civit. Alii statua cubitalis, quos Pygmaei a cubito Graeci vocant, pugnant cum gribus, sed vincuntur. Horum mulieres quinto anno pariunt, & seorsum octavo. Fama est insidens arietu, capramque dorsu, armatos sagittis. Verba tēpote univēro a gmine ad mare descendere, & ova, pullosque, eorum sicuti consumeret: ternis eam expeditionem mensibus consicili, aliter futuri gribus non restit. Casas eorum luto, pennisq; & ovo tu parantibus consitru. Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: cetera de his, ut reliqui. Plin. quodq; lib. 4. cap. 11. in Thracia Pygmaeos fuisse scribit, urbemq; Genaream tenuisse, donec a gribus fugati, novas sibi sedes quaerere fuerint coacti. Ad quod etiam spectare videtur illud Iavnales Sat. 13:

Ad subitas Thracum volucres, nubemq; sonoram,
Pygmaeus parvis currit bellator in armis.
Mox impar hosti: raptusq; per aera curvis
Vogibus, a se va fertur gane. Si videas hoc
Genibus in noctis, risu quatere: sed illic
Quoquam eadem assidue spectentur praelia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est alior uno.

Pygmalion, *vulgo*. Suidae. Beli Tyrioru regis filius fuit, frater Didus, qui quā ardentissima auri cupiditate flagraret, ad Sichem patruelis sui, & sororis se e viri opes animū adjectivumq; spe perfundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus ex dis quū in tomis a manū umbra certior facta esset Dido, eam sublati thesauri, fugatq; comitib; assumptis naves consecrat: & in Africam appulsa, primūm Lysiam, deinde & Carthagine condidit. Meminit hujus Virg. lib. 1. Aen. sed regna Tyri germanus habebat Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes. Quos inter medius venit furor: ille Sichæum Impius ante aras, atq; auri caecus amore. Clam ferro incantum superat. Euit & alter ejusdem nominis, Cilicia filius, qui ex Eburnæ statua, Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum suscepit, Epaphi Cypriae urbis conditorem. Quam fabulam vide latius apud Ovid. 13. Metam.

Pylades, *vulgo*. vel dia, pen. cor. *vulgo*. Strophii Phocensis filius fuit, in dissolubili amicitie vinculo cū Orestem conjunctus. Nam quam Clytemnestra ab Aegylio adultero adjuva, A gamem-

nonē occidisset, Strophius Orestem ad hoc puerū, certissima neci sed duxit, & in regno suo unā cum Pylade educavit. Pyladesq; quū Orestes, gratia vindicanda paterna mortis, matrem peremisset, eamq; ob rem in furore conversus esset, Pyladem perperuū omniū suaru profectioū comitem habuit, & sociū periculorū: tanq; se mutuo amoris vehementiae sunt profecti, ut alter pro altero mori non recusaret. Cic. de Amicit. Qui clamores tota caeva super in hospitib; & amicis mei Pacuvii fuerunt nova fabula: quam ignorante Rege uter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, ut pro illo neceretur: Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse perseveraret. Reliqua vide supra in dictione ORESTES.

Pylamenes, *vulgo*. Dux Paphlagonū, qui in bello Trojano Priamo supplicat se fecit, a Menelao est interfectus.

Pylaeus, *vulgo*. Vir Trojanus fuit, ab Ajace occisus, ut scribit Homer. 11. Iliad.

Pylene, *vulgo*. Aetoliae oppidum, teste Homero in Catalog. Pylenus tenit scopolosa Pylene, Heciaq; cognatis avibus Melesgia Pleuron.

Pylus, *vulgo*. Agri Messeniae oppidum est in tractu Occidentali Peloponnesi Nestore Alurno (qui inde Pylus cognominatus est) nobilitatum. Ovidius 2. Amorum: Illius a tactu Pylus juvenscere posset. Idem libro primo de Ponto: Crede mihi, Pylus Nestore major eris. Sunt praeterea duae aliae ejusdem nominis urbes in Peloponneso: unde est illud apud Strabonem, libro 8. Et *vulgo* dicitur, *vulgo* dicitur.

Pyraemon, *vulgo*. Nomen est unius ex Vulcani ministris, quorum opera utitur ad fabricandum laevi fulmē. Dicitur Pyraemon, quod ab incude, ferroque ignito non recedat. Nam *vulgo* Graeci ignem, & *vulgo* incudem appellant. Virg. Aen. 8. Ferrum exercebat vasto Cyclopes in antro, Brontesq; Steropesque, & nudus membra Pyraemon.

Pyra, *vulgo*. pars Thessaliae, a Pyra nominata, Steph.

Pyraclides, *vulgo*. Aetoli cuiusdam nomen, qui cum Degmone Epoe singulari certamine congressus, funde istum cum interfecit: quo facto Oxylus cuidam ex Aetoliis postens Eleum regnum stabilivit. Auctor Strabo lib. 8.

Pyramus, penult. cor. [Dicitur] Ger. Ein Scherzschel Jungling wäher em die Thibe gabet hat von wächem in der schönen Tageden.] Adolescent fuit Babylonius, qui Thibes vicinae puella mutuo amore captus, amice persuasit ut deceptis cubilibus, in solito disem quandam extra urbem ad se conveniret: quo quum puella prior venisset, conspecto Leone, trepida profugit ad sylvas, relicto praefestatione amiculo, quod inventum leo dilaceravit. Veniens deinde ad locum constitutum Pyramus, quum Thibes amiculum a fera dilaceratum agnovisset, aburatus ipsam a Leone esse desolatam, dolens impatientia, eo quo accinctus erat gladio, scilicet ipsum interemit: Thibe quoque quum posito timore ex sylva redisset, Pyramumq; ex vulnere adhuc palpitantem agnovisset, exempto ex vulnere gladio, sibi etiam mortem conscivit. Hoc nomine etiam dicitur est fluvius Asiae. Nili modo limum deferens, qui magnam Cilicie partem adjecit, utroque ostii sui latere magna limi vi congesta. De quo extat illud oraculum: Tunc erit, undifonus lotē quum Pyramus olim Littora perfundat, Cyprium labetur in animam. Vide Strabonem lib. 1.

Pyrauder, *vulgo*. Quisitor fuit Atheniensis, qui quum tempore belli frumentum parce suppeditaret, a populo taxus est obrutus.

Pyranthus, *vulgo*. Oppidum, siue vicus Cretae, non procul a Gortyna, Stephan.

Pyrasus, *vulgo*. Viri Trojani nomen, ab Ajace in bello Trojano interfecto: ut placet Homero, lib. 12. Iliad. Pyrasus itē Steph. urbs est Phthiotidis: ita dicta a fertilitate tritici, quod *vulgo* Graeci appellant.

Pyreicus, *vulgo*. Nobilis pictoris nomen, qui in humilibus potissimum argumentis progredis excelsit. Plin. libro 35. cap. 10. Subter par est minoris picturae celebres in penicillo: & quibus fuit Pyreicus, arte paucis postferendus. Proposito nescio an destruxerit: quoniam humilia quidem secutus, humilitatis tamen summam adeptus est gloriam. Tomistras, sustinensq; pinxit, & a fellos & opsonia, & similia: ob id cognominatus Rhyparographos. Propert. li. 3. Pyreicus parva vendicat arte locum.

Pyrene, penult. prod. *vulgo*. Nomen puellae, Bebycis filiae, in Pyreneo monte ab Hercule compressa, atque a feris lanata, & ibi sepulta. Qui mons quorū a Poetis Pyrene nuncupatur. Silius libro tertio: Pyrene celsa nimborū verticis arce Divos Celsus late prospicit iberos. Tibul. libro primo: Non sine me est tibi parvus honos, tua bella Pyrene Telsis, & Oceanilittora Santonici. Hic mons Galliam ab Hispania dividit, ab Exortu Aequinoctiali in Occidum brumalem porrectus: ita dicitur.

ita dictus dicitur Pyrene; hoc est, ab igne sive quod crebris fulminibus ignibus feriatum sive quod Pyrenaei montis sive (ut auctor est Diodorus lib. 6.) injecto a pastoribus igne, olim universae coadgraverint. Silius à Pyrene puella Pyrenaeum saltum dici autumat. Dicitur autem mons ipse Pyrene, & Pyrenaeus mons. [Ger. Der Pyrenae] Pyrene autem per i nostrum, sive Poene, *Pyrene* Suidae, est fontis nomen (ut inquit Probus) in Helicone Musis consecrati. Strabo autem Pyrenem fontem sub Aetocoronio nominavit. Cujus meminit & Persius, & Plautus in Aulul. Interbibere sola, si vino scateat, Corinthiensem fontem Pyrenem potest. Statius lib. 1. Sylvatum: nec conscia detur Pyrene largos potius mihi gurgis in haustus, Qui manat de fonte tuo, &c. In posteriore hac significatione primam syllabam semper producit quia apud Græcos scribitur per i diphthongum. In priorē autem eandem habet indifferenter: ut facile est videre ex testimoniis Catulli & Sili paulo ante citatis.

Pyrenes, pen. prod. Vide in APPELL. **Pyrenæus**, per tres syllabas, *Pyrenæus*, Phocidis rex fuit, qui quum Musas ex Helicone in Parnassum proficiscentes hospitio suscepisset, vim his inferre est conatus: quumq; illæ assumpsis alia effugissent, Pyrenæus conatus insequi, è fenestra delapsus, fregit cervicem. Vide Ovid. 5. Metamorph.

Pyrgo, *Pyrgo*, Nomen fuit nutricis natorum Priami, cujus meminit Virg. lib. 5. Aeneid.

Pyrgoteles, pen. corr. *Pyrgoteles*. Ger. Ein Künstler & Edelstein. Proprium nomen gemmarum sculptoris nobilissimi à quo tantum Alexander Magnus se in gemmis sculptissus est. Plin. lib. 36. cap. 31. in gemmis (inquit) arates multos post annos apparet sculpti etiam smaragdos solitos. Confirmat hanc etiam opinionem edictum Alexandri Magni, quo vetuit in gemma se ab alio sculpti, quam à Pyrgotele, non dubie clarissimo artis ejus. Et rursum lib. 7. cap. 37. Idem hic Imperator edixit, ne quis ipsum alius quam Apelles, pingere quam Pyrgoteles, sculperet: quam I. ylipus, ex arte duceret: qui arte plumbus inclarere exemplis.

Pyrgi, *Pyrgi*, Ptolemao, Oppidum in ora Tusciae, inter Anagnin & Graviscas. Virg. 10. Aen. Et Pyrgi veteres, intempere q; Graviscas. Vulgo *Civitas vecchia*.

Pyrodæ, *Pyrodæ*, Cilicis filius, qui primus è silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum aservasse in fetula Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 56.

Pyripile, *Pyripile, Maris Aegæi insula, Cycladum omnium clarissima, quæ nomine Delos appellatur. Pyripile dicta, eò quod à ibi primùm ignis repertus existimetur, teste Plin. lib. 4. cap. 12.*

Pyripile, *Pyripile*, Deucalionis uxor, quæ post diluvtum unâ cum marito, jactis post terga lapidibus, humanum genus sensu reparavit: ut fabulatur Ovid. 1. Metamorphos. Et hoc nomine Caræ civitas, juxta Myrtoum pelagus: cujus meminit Plinius libro 5. capite 29. Et est & alterum ejusdem nominis oppidum in Lycia, apud eundem lib. 5. capite 27. Item aliud in Eubœa insula apud eundem libro 4. capite 12. Aliud præterea in Magnesia, cujus meminit idem Plinius libro 4. capite 9. Rursus aliud in Phocidæ, apud eundem libro 4. capite 3. Item aliud ad Pontum Euxinum non procul à Maoude, maris impetu haustum, teste eodem Plinio libro 2. capite 92. Adhæc fuit & aliud in Lesbos insula, cujus meminit Ptolemaeus, lib. 5. cap. 2. & Plin. lib. 5. cap. 31. Et item Pyripile sive Pyripile, insula Caræe adjacens, in sinu Ceramico: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Pyrrho, *Pyrrho*, Philosophus fuit Elisensis, primò pictor, deinde Anaxarcho discipulus à quo philosophi Pyrrhonii dicti, quos Græco cognomento *σκιωταί* id est, consideratores appellant. Nihil enim decernunt, sed in querendo semper, considerandoq; sunt: ac nec videre quidem planè quicquam, neque audire se putant: suntq; veritatem incomprehensibilem videri. Idem *σκιωταί*: id est, ambigentes dicuntur: quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Vixit annis sexaginta nonaginta.

Pyrihus, *Pyrihus*, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fulvo colore capillorum, teste Servio. Hic & Neoptolemus appellatus est: propterea quod admodum adolescentulus ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fessis, sine illo Trojam capi nò posse: in illi autem expugnatione primùm Politem Priami filium, deinde & patre ipsum interfecit. Polyxenam Achillis patris sui Mambus inferias misit: Andromachem verò quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu juxta uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno uxorem tradidit. Erat autem Hermione multò ante Orestis desponsata: cujus etiam mutuo amore tenebatur. Aegre itaque ferens Orestes uxorem sibi eripi, ex insidiis Pyrrhum obtuncavit. Fuit & alter Pyrrhus, Epirotarum rex, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à suis ob odium patriæ crudelitatis ad necem quæretetur, clam à matre subdugus est. & Illyriorum reginæ traditus nutriendus: apud quem quum ad summam spem adolvisset, revocatus à suis, regni administrationem suscepit. Postea à Tarentinis accitus, adversus Romanos vario eventu pugnavit: Perit idu regale percussus, quum Thebas cepisset. Vide vitam ejus latius apud Plutarchum.

Pythagoras, *Pythagoras*. Ger. Ein Tübändiger Philosophus mit Orthecktaade so in Tattia gethet hat. Philosophus fuit Samos, Mnesarchi annulorum sculptoris filius, & Italicæ philosophiæ princeps, de quo extat celebre illud elogium apud Ovidium 15. Metamorph. Mente deos adit, & quæ natura negavit Vibus humanis, oculis ta pectoris hausit. Auditor fuit Pherecydis Syri: post cujus mortem Hermo domanti jam seni Crotophili nepoti se in disciplinam dedit. Sub quo quum satis profecisse videretur, in Aegyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moresq; cognosceret. Deinde astrologia, Chaldaicæq; disciplinæ cupidus Babylonem sese contulit: ubi desiderum curius, eorumq; in genus hominum effectus, est edoctus. Spariam quòq; adit, & in Cretam navigavit, ut Minois, & Lycurgi inchoas eo tempore leges cognosceret. Post hæc in patriam rediens, quum eam à Polycrate tyranno occupatam vidisset, in eam partem Italix secessit. quæ magna Græcia dicta est: delectaq; sedè apud Crotoniatis, magno auditorum affluxu Philosophiam professus est, quo tempore Romæ regnabat Servius Tullus: ut docet Livius lib. 1. ab Urbe. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum audiendum consuebant: ex quibus clarissimi fuerunt Archytas Tarentinus, Alcmaeon Crotoniatis, Hippasus Metapontinus, & Philolaus Crotoniatis. Primus è *μετεωρολογος* hoc est, transfusionis animarum in alia corpora inventor fuit. Idq; ut facilius persuaderet, primùm se Aethalidem Mercurii filium fuisse affirmabat, quumq; à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, se ab illo petiisse, ut & vivens, & vita functus omnium quæ contingerent, memoriæ haberet. Eamque ob causam se omnium quæ in vita gessisset, meminisse, eandemq; memoriæ post obitum reservasse. Post Aethalidæ mortem Euphorbum se fuisse ajebat, & deinde Hermotimum, postea Delium quædam piskatorem nomine Pyrrhum mortuoq; Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit, populosq; luxuria diffusantes austeritate & doctrina ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæq; severitate adductæ, auratas vestes, ornamentaq; lasciviora in templo Iunonis consecrarent. Postremò quum multos annos Crotone egisset, Metapontini commigravit: ubi & supremum diem obiit: quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quædam autem illum vivum fecissent Metapontini, post obitum ejus declarant, ædes ejus pro templo ei consecrantes, divinisq; honoribus mortuum prosecuentes. Ab animalium carnibus, & à sibi religiosisimè abstinerebat. Quod & tangit Iuv. Satyr. 15. Vel quò non fugeret, si nunc hæc monstra videret Pythagoras, cunctis animalibus abstinent qui, Tanquam hominæ, & ventri insulsi non omne leguntur.

Pythagoras, *Pythagoras*, Doctrinæ & præceptis Pythagoræ insulicantes, qui & pythagorici dicuntur. Iuvenalis: Vive videns amans, & culti villicis hori: Vnde epulas possis cenam dare Pythagoræ. Taciturnior Pythagoræ: *Pythagoræ* id est, Taciturnior ero quàm qui Pythagoræ sunt imitati. De vehemèter ta otumis usurpan solent. Sumptum à Pythagoræ schola, in qua quinque ne silentium indicabantur auditoribus, quum *ἥσυχος* vocant, à cohibendo sermone. Suidas & Zenodorus referunt.

Pythæas, pen. corr. *Pythæas*, Rhetor Atheniensis, Demosthenis æqualis, supra modum arrogans, qui quum æris alieni causa in carcere cojectus esset, fractis vinculis ad Macedones transfugit. Scripsit conciones aliquot, & orationes in genere judiciali, aliaq; nonnulla. Male audivit nomine furti. Quare quum in Demosthenem cavillans, ei objecisset, orationes ejus lucenam olere: Novi, inquit ille, tibi invisos esse qui noctu lucenam habent.

Pythæus, *Pythæus*, Princeps fuit ejus legationis, quæ Ionæ, Aeoiesq; ad petendum auxilium adversus Cyrum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus, in Spartatarum conventum processit, hortatusq; est Lacedæmonios multis verbis ad auxiliū laudibus ferendum. Auctor Herod. lib. 2.

Pythiæ, Pythiorum, *Pythiæ*. Ludi Apollinares, qui ad Apollinis honorem fuerant instituti ob eandem Pythonis serpentes nocentissimi: aut ut Strabo libro octavo scribit, hominis scelerrantissimi, cognomento Draconis. [German. *Pythiæ* Apollinis zu Ehren gehalten wurden: das ist die Schlang Pythons Gedächtnis]

Pythæus, Pythæus, Princeps fuit ejus legationis, quæ Ionæ, Aeoiesq; ad petendum auxilium adversus Cyrum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus, in Spartatarum conventum processit, hortatusq; est Lacedæmonios multis verbis ad auxiliū laudibus ferendum. Auctor Herod. lib. 2.

Pythæus, Pythæus, Princeps fuit ejus legationis, quæ Ionæ, Aeoiesq; ad petendum auxilium adversus Cyrum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus, in Spartatarum conventum processit, hortatusq; est Lacedæmonios multis verbis ad auxiliū laudibus ferendum. Auctor Herod. lib. 2.

Pythia, sacerdos Apollinis apud Delphos, quae con-
sultibus oracula reddebat: ita dicta *Pythia* quia hoc est,
à consules dicitur interrogandi, consuetudine.
Pythius, cognomen à Pythone serpente in-
ditum, quae jaculis suis adhuc puer fertur interemisse. Vel *Pythia*
hoc est, à consules dicitur interrogandi usu. Unde
& Phobades ipse Pythiae dicitur, teste Strabone lib. 9. Alii,
Pythii cognomen à Pythone hoc est, à putrescendo traditum
existimant, eò quòd nunquam sine vi caloris fiat putrescens.
Pythii item dicebantur qui Delphos ad consulendum oracu-
lum publice mittebantur, qui una cum Regibus cibaria assi-
gnata habebant, unaque cum iis vivebantur.
Pythodorus, sculptoris eximii proprium nomen
apud Plin. lib. 30. cap. 1.
Pytho, Ger. Ein wälscher Schlang se nach dem Euboeis
in der jetzigen Inseln gewesent. Serpentis nomen à *Pytho*, quòd
est patredo, eò quòd ex putredine terrae post diluuium Deu-
calionis natus dicitur. Hunc ab Apolline sagittis interfectum
fuisse fabulantes Poetae, eò quòd terra putredo Solis calore
absumat. Claud. 7. Paneg. Caruleus tali profrazus Apol-
line Pytho. & Pythones item dicuntur spiritus divinato-
res, qui se humanis corporibus insinuantes, edunt vaticinia.
[IN] Quia & homines ipsi, qui à demonibus huiuscemo-
di possessi sunt, Pythones appellantur: ut non obscure indicat
Plutar. eò in opusculo quòd inscribitur, Cur oracula deserint.
Pytho, sciam. [IN] Huiusmodi correpta: quae etiam Tibullus Py-
thones appellat: Delphica, quae Pythones: tanquam Pythones
vocabulum duobus generibus sit commune.
Pytho, sciam. [IN] Homines pythone: hoc
est, divinatores spiritu correpta, qui à *Pytho* à Grecis ap-
pellantur.
Pytho, sciam. Orator Byzantius eloquentissimus, apud Phi-
lippum Macedoniae regem, cujus meminerunt Aeschines &
Demosthenes in orationibus.
Pytho, sciam. Locus est in Asia, quòd primo
adventus sui tempore conveniunt ciconae, & eam quae ulti-
ma advenit, ianant universae. Autor Plin. lib. 10. cap. 23.
Pythopolis, sciam. Civitas est in Asia minoris parte, quae
Myria vocatur, teste Plin. lib. 5. cap. 22. & Est & Pythopolis Ca-
riae, sic dicta à Pythe illo divite, qui & Xerxem convivio excep-
it, & militibus eius senos Danicos aureos in capita distri-
buit. Stephanus.
Pyxis, Pyxuntis, Oppidum Lucaniae à Latinis Buxentū
appellatum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Quintus, cognomento Cincinnatus, Vir Romanus fuit in-
signi fortitudine, ambitionisq; omnis profusus expertus, qui ad
aratro ad Dictatorem vocatus. Aequos proelio victos sub ju-
gum egit, dieq; decimo sexto in Vibem recessit, Dictatura se
abdica vit. T. Quintus Flaminius a dyerfus Philippum Ma-
cedonum Regem Consul missus, commisso proelio eum supe-
ravit, vi. clunq; eò necessitatis compulsi, ut Demetrium filium
oblidem daret, Graeciaq; civitates, quas iugo suo subdidit, et
libertati suae permittere egeretur.
Quintus, sciam. Romuli cognomen, ab hasta
quae assidue utebatur, impositū. Hastam enim, teste Festo, Sa-
bini curiam, sive (ut alii legunt) *Quirum* vocabant. Quamquam
nō desunt qui à Curibus hoc est, à Sabinis, quos in Verbis par-
tem recepit, *Quirinum* potius cognominatum putent. Con-
tra Varro, lib. 4. de Lingua Latina, *Quirinum* à *Quiritibus* ap-
pellatum existimat. Ovid. lib. 2. Fastorum controversiam hanc
in medio reliquit, cōtentus omnes quas jam adduximus opi-
niones, recepissit.
Proxima *Quirina* lax vacua est: tertia dicta *Quirino*.
Qui tenet hoc nomen, Romulus ante fuit.
Sive quòd hasta *Quiris* praefixa est dicta *Sabinis*:
Bellicus à telo Venit in astra Deas:
Sive suo Regi nomen posuere *Quirites*:
Sed quia Romanis iunxerat ille Curas.
Quirinalis, vale, *Quirinalis* collis, Dicitur est quòd in eo *Qui-
rini* templum erat, sive quòd in eum commigrare Sabini à
Curibus venientes, *Quirina* dicitur. Hodie Romanorum vul-
gus à duobus equis marmoreis Phidiae & Praxitelis operi-
bus, in hoc colle sitis, *montem equorum* vocant. *Quirinalis* porta
Romae dicta, quòd in ea collem *Quirinalem* iteretur: vel quòd
proximè eam esset *Quirini* sacellum. *Quirinale* iugum, Ovid.
7. Fast. *Litus Quirinalis*, quale *Quirinus* habuit, Virg. 7. Aen.
Quirinalis, orum, Romani vocabant diem quo sacra *Quirini*
habebant, *Quirina*. Cic. ad *Quintum Fratrem*: Comitiales die-
bus qui *Quirinalis* dicuntur. Appian. 67.
Quirites, num, vel *Quiritum*, *Quiritum*, Romanorum no-
men, à *Curibus* & *Sabinis* urbe impositum. Romulus enim,
inuito foedere cum T. Tatius Sabinorum Rege, eoq; in parte re-
gna, *Sabinis*q; in urbis portionem receptis, ut novorum inco-
larum benevolentiam aliqua sibi ratione conciliaret, militiam
Romanorum, *Sabinorum*q; gentem uno nomine *Quirites*
appellavit. Liv. 1. ab *Urbe*: Moveret res tum multitudinem, tum
duces, silentium, & repentina sit quietes. Inde ad foedus facien-
dum duces prodeunt: nec pacem modo, sed & civitatem unā
ex duabus faciunt, regnum consociant, imperium omne con-
ferunt Romam ita geminata *Vibe*, ut *Sabinis* tamen aliquid
daretur, *Quirites* à *Curibus* appellati. Haecenas Livius. & I. g-
gitur & accusativus singularis *Quiritem*, à nominativo (ut vi-
detur) *Quiris*. Perlius Sat. 3. Heu litesiles veri, quibus una *Qui-
ritem* *Vergo* facit. Ovid. 1. Amor. An si passissem minimum
de plebe *Quiritem*, Plestete, &c.

Q
Quadi, *Quadi*, Dioni, Bohemorum olim gens, si-
cut & Marcomanni. Hierony. Sarmatae, *Quadi*,
Vandali, & innumetabiles aliae gentes, equotū
& vulpium carnibus delectantur.
Quadratus, Apostolorum discipulus, Praefat
Atheniensis, unā cum Philippo filibus, pro-
phetico spiritu clarus perhibetur. Christianos magnis ea tē-
pestate rectorib. dispersos, sua prudentia redintegravit. Adria-
no principi Athenas venienti, librum pro nostra religione cō-
positum dixit, valde quidem probatū: in quo suae fidei ra-
tionem assignat: vidisseq; se plurimos in Iudaea asserit, qui va-
riis pressis calamitatibus, liberati sunt: sed & mortuos quoq;
revivisse. Ex Hieronymo & Eusebio.
Quiri, Galliae Narbonensis populi, inter *Salyos* & *Vocontios*,
ut autor est Strabo, lib. 4. Plinius *Quirites* appellat, lib. 3. c. 4.
Querquetulana porta Romae fuit: ita dicta à *querqueto* quòd
intra muros iuxta se habebat. Festus. & *Querquetulanae* nym-
phae, querecero praesidentes.
Quintilianus, Rhetor, ortus in Hispania, ex civitate Calagu-
ritana, ut Eusebio placet: unde & *Quintilianus* ipse Hispano
provincialis suos vocat. Eum dicunt Romam cum Galba ve-
nisse, breviquē tempore postea in familiaritate Domitiani prin-
cipis insinuatum, ejus nepotes eruditus. Ludum Romae ape-
ruit, primasq; & sisco salarū tulit. Scripsit declamationes, quas
quidem *Quintiliani* alterius declamatoris dicunt esse, cujus
Seneca in 6. Declamationum libro meminit. Laurentius Val-
la eum in praecipuis Cicero praefert: quā rectè, ipse viderit,
doctrinae certè ejus, styloq; non immerito plurimum tribuit.
Meminit hujus aliquoties Martialis, item Juvenalis, nonnun-
quam etiam Plinius in Epistolis.

R
Rabbath, [Rabath] *Rabbath*, *Jerusalem*. Metropolis est
sitorum Ammon, quae hodie à rege Aegypti
Prolemeo cognomento Philadelpho, qui Ara-
biam tenuit cū Iudaea, *Philadelpia* nominatur.
Rabihus, *Rabihus*, Arabiae Rex qui Antigoni
Macedonem in vico, cui nomen deinde factum est *Motho*, in-
terfecit. Autor Stephanus in dictione *Motho*.
Rabirius, Eques Romanus fuit, qui perduellionis accusatur,
quòd Saturnium permicosum civem, multaq; seditione in
Repub. mollente occidisset, à Cicero defensus est pulcher-
rime illa oratione, quae pro A. Rabirio perduellionis reo in-
scribitur. & Est et alius *Rabirius* appellatus *Posthumus*, quē
Cicero quoq; defendit ea oratione, quae pro *Rabirio Posthu-
mo* inscribitur. & *Rabirius* etiam Poeta quidam fuit Ovidii
temporibus, ut ipse testatur 4. de *Ponto*: *Quum foret & Mar-
sus, magniq; Rabirius oris*.
Racilius, Tribuus Plebis, qui de *Clodianis* facinoribus est
questus in Senatu, ut scribit Cic. in *Epist. ad Q. Fratrem*.
Radagalus, Gothorum rex, qui floruit *Arcadii* & *Honorii* Ce-
sarium temporibus. Dicitur habuisse sub signis supra ducenta
bellatorum milia. Autor Paulus Diaconus.
Raphia, Vrbs Idumaea Palaestinae prope Iordanem fluvium, à
Iudaeis *Rama* appellatur.
Ratimena, Auriga fuit, qui quum in ludis Circensibus excus-
sus fuisset, equi ejus cum corona, & palma in Capitolū per-
venissent, sedemque retulit. Ex quo factum est ut por-
ta per quam intraverant, *Ratimena* diceretur. Autor Plin. lib. 8.
Rauduscula, Porta Romae appellata est, à *raudo*: id est *are*,
quòd arata esset. Varro 4. de *Ling. Lat.*
Ravenna, [Ravenna] Ger. Ein Sten in Italia am Adriatischen
Meer gengen. Vrbs in octava regione Italiae *Sabinorum* colo-
nia, teste